

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **A.**, nar. X. v L., naposledy bytom v zahraničí: L., t. č. PT O., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU- 820-11/PO-Ž/2009 zo dňa 26.1.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz 15/2010-45 zo dňa 19. mája 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Košiciach č. k. 5Saz 15/2010-45 zo dňa 19. mája 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-820-11/PO-Ž/2009 zo dňa 26.1.2010, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl a podľa § 13c

ods. 1 a § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu a ani podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd uviedol, že odporca správne konštatoval, že navrhovateľ v priebehu azylového konania neuviedol žiadne podstatné skutočnosti a nepredložil žiadne hodnoverné dokumenty, ktoré by potvrdzovali opodstatnenosť jeho žiadosti týkajúcej sa udelenia azylu. Ako i sám navrhovateľ potvrdil, v Pakistane nevyvíjal žiadnu činnosť, pre ktorú by mu hrozila akákoľvek perzekúcia, do styku s políciou, armádou, či inými zložkami štátu nikdy neprišiel a rovnako nikdy žiadnemu prenasledovaniu zo strany týchto orgánov nečelil.

Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu ohľadne neexistencie pôvodu prenasledovania ako aj samotného prenasledovania v prípade navrhovateľom udávaných dôvodov žiadosti o azyl. Navrhovateľ totiž skutočnosť, že by bol v krajine pôvodu prenasledovaný, v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal a samotná prítomnosť obáv o svoj život (z dôvodu údajnej možnosti prípadného prenasledovania príslušníkmi Talibanu, s ktorými dokonca v živote do osobného kontaktu ani neprišiel), je s ohľadom na zistenia odporcu, uvedené v rozhodnutí, pre rozhodnutie irelevantnou. Podľa krajského súdu odporca navyše správne konštatoval, že údajné usmrtenie navrhovateľovho brata na rodinnom pozemku príslušníkmi Talibanu nebolo ničím preukázané a zo strany navrhovateľa a jeho rodiny sa jednalo len o akési domnienky vzhľadom na skutočnosť, že na území Pakistanu príslušníci Talibanu skutočne operujú.

Krajský súd vyhodnotil odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nedostatočného a nesprávneho zistenia veci, potrebného pre posúdenie navrhovateľovej žiadosti a taktiež

námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu pre nezrozumiteľnosť za nedôvodné, ničím nepodložené a nereálne.

Krajský súd sa stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli splnené ani podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Krajský súd uviedol, že vzhľadom na námietky navrhovateľa uplatnené v opravnom prostriedku za účelom posúdenia súčasnej bezpečnostnej situácie v mieste bydliska navrhovateľa, doplnil na pojednávaní dokazovanie správami z dokumentačného strediska o bezpečnostnej a politickej situácii v meste Lespur v okrese Gujrat v provincii Pandžáb v Pakistane.

Správy podľa zdroja Pakistanský inštitút pre mierové štúdie, Pakistan, Správa o bezpečnosti (január 2010), na č. 1. 20-30 spisu krajského súdu, neuvádzajú žiadne samovražedné útoky za úvodné mesiace roku 2010 v Pandžábe, pričom potvrdzujú relatívnu stabilitu v Pandžábe a taktiež v Kašmíre.

Vychádzajúc zo zisteného stavu, krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu ohľadom neposkytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi a v podrobnostiach na odôvodnenie rozhodnutia odporcu odkázal.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom vyjadril presvedčenie, že spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Uviedol, že dôvodom jeho žiadosti o azyl, resp. doplnkovej ochrany bola obava o jeho život a bezpečnosť v Pakistane. Talibanci v Pakistane pod hrozbou násilia „presvedčajú“ mladých ľudí na spoluprácu, aby sa aktívne zapájali do bojov proti Američanom. On takúto spoluprácu odmietol. Spolu so svojim bratrancom sa niekoľko mesiacov skrýval na rôznych miestach Pakistanu, avšak potom ako objavili bratrancovo bezvládne telo, z obavy o svoj život z Pakistanu odišiel. Uviedol, že nepochybuje o tom, že za smrťou bratranca stojí Taliban.

Navrhovateľ uviedol, že v prípade návratu do Pakistanu by bol vystavený neľudskému zaobchádzaniu, nakoľko je viac ako pravdepodobné, že situácia v Pakistane je veľmi zlá a nepokojná, na mnohých miestach dochádza k častým samovražedným útokom, pričom ich obeťami sa neraz stane práve civilné obyvateľstvo. Podľa navrhovateľa túto situáciu

potvrdzujú aj správy o Pakistane z rôznych zdrojov, pričom odporca ako aj krajský súd vychádzali zo správ, ktoré neodrážajú objektívnu situáciu v Pakistane.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu v časti neudelenia azylu navrhol potvrdiť a rozhodnutie v časti neposkytnutia doplnkovej ochrany navrhol zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. októbra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo

príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1/ zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne

v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, a to v časti, ktorou odporca rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o krajine – Prax v oblasti dodržiavania ľudských práv, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu 25.2.2009, Informačná správa o krajine pôvodu- Pakistan, vydaná Pohraničným úradom VB 16.4.2009 a informácie z portálu www.businessInfo.cz aktualizované 20.4.2009), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti s dôvodmi, pre ktoré žiadal o udelenie azylu a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 5.1.2010) vyplynulo, že navrhovateľ uviedol, že o azyl požiadal preto, že v Pakistane pôsobí Taliban. Jeho rodina býva pri Kašmíre a v ich meste je už veľmi málo mladých ľudí. Taliban presviedča mladých chlapcov, aby bojovali proti Američanom. Ak by zostal doma a našli by ho, tak by sa musel stať teroristom. Prívrženci Talibanu k nim chodili asi 2 roky. On a jeho brat sa pred nimi skrývali, potom našli staršieho brata mŕtveho na pozemku, keď pracoval a preto si myslí, že to boli Talibanci. Rodičia sa rozhodli, že musí odísť z krajiny, aby nezabili aj jeho. Rozhodol sa tak jeho otec, ktorý chcel po bratovej smrti predať pozemky, aby mali nejaké peniaze, ale keďže sa predali neskôr, tak aj cestu z Pakistanu mu vybavil až neskôr, v októbri 2009.

Na otázku odporcu, či sa jemu konkrétne niečo v Pakistane stalo, navrhovateľ odpovedal, že jemu sa nič nestalo, do kontaktu s prívržencami Talibanu sa nedostal, ale stále sa bál, že niekto príde a zabije ho a že skončí ako jeho brat.

Na otázku, či sa pokúsil riešiť situáciu, tak, že by sa presťahoval do inej časti Pakistanu, odpovedal, že v celom Pakistane sú rovnaké problémy, všade sú teroristické útoky.

Na otázku, či prišiel do styku s políciou, armádou alebo inými zložkami štátu on osobne, resp., či bol nimi prenasledovaný, odpovedal, že do styku s nimi neprišiel a nebol nikdy prenasledovaný.

Na otázku, či sa obrátil na niektorú z mimovládnych organizácií pôsobiacich v Pakistane, odpovedal, že sa nepokúsil požiadať ich o pomoc.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu, odpovedal, že sa obáva o svoj život pred prívržencami Talibanu.

Odporca pri posudzovaní žiadosti navrhovateľa o azyl vychádzal zo skutočností uvedených navrhovateľom v priebehu správneho konania a dospel k záveru, že v jeho prípade absentuje rasový, národnostný, náboženský alebo politický kontext a taktiež samotný aspekt prenasledovania, definovaný v zákona o azyle. Absenciou dôvodov uvedených v § 8 alebo 10 zákona o azyle, podľa odporcu nesplnil zákonné podmienky na udelenie azylu.

Podľa odporcu v prípade navrhovateľa absentuje samotný pojem prenasledovania a nemožno charakterizovať ani pôvodcu prenasledovania. Tomu nasvedčuje skutočnosť, že on osobne do kontaktu s príslušníkmi Talibanu neprišiel a nebol nimi bezprostredne ohrozovaný. Ak aj došlo k úmrtiu jeho brata na rodinnom pozemku, ničím nebolo preukázané, že vrahmi boli príslušníci Talibanu, i keď vo všeobecnosti to vylúčiť nemožno.

V tejto súvislosti odporca poukázal na to, že na území Pakistanu skutočne operujú ozbrojené zložky Talibanu, avšak ich pozície sú sústredené na severozápade krajiny a nie na severovýchode, kde žil navrhovateľ. Podľa dostupných zdrojov, na severozápade Pakistanu koncom roka 2008 vypuklo povstanie, ktoré sa rozšírilo do ozbrojeného konfliktu. Túto oblasť ovládli militanti a aj v súčasnej dobe sa vedú rozsiahle boje pakistanských vládnych jednotiek s ozbrojenými skupinami Talibanu. Vo februári 2009 sa povstalecké hnutie Taliban a pakistanská vláda dohodli na „trvalom prímerí“ v tejto nepokojnej oblasti. Pakistanská vláda súhlasila so zavedením islamského práva šaría v oblasti Malakand, pokiaľ povstalci zastavia svoje akcie. Táto dohoda však len posmelila Taliban na rozšírenie vplyvu v prilahlých okrskoch a zároveň na získanie nových regrútov, pričom ešte zaberá nové územia. Prímerie teda trvalo iba do apríla 2009, kedy pakistanská armáda spustila mohutnú ofenzívu proti Talibanu po tom, čo bojovníci hnutia napriek mierovej dohode prenikli

do okrskov, vzdialených od hlavného mesta Islamabad necelých 100 km. V dôsledku tohto konfliktu opustilo túto oblasť takmer 2 milióny ľudí. Napriek tomu, že v súčasnosti nemožno situáciu v tomto regióne charakterizovať ako stabilnú, pakistanskej armáde sa podarilo obmedziť vplyv Talibanu a získala kontrolu nad oblasťou okolo Mingory, hlavného strediska v údolí Swat.

Podľa odporcu zo správ o krajine pôvodu navrhovateľa vyplýva, že najnebezpečnejším regiónom Pakistanu je severozápad krajiny, avšak navrhovateľa pochádza zo severovýchodu krajiny, kde pozície Talibanu nie sú natoľko silné, aby sa vymkli kontrole štátnych orgánov, aj keď individuálne útoky militantov voči civilným obyvateľom regiónu nemožno vylúčiť, nakoľko krajinou dlhodobo otriasa séria samovražedných atentátov. Tie však nie sú namierené voči individuálnym osobám, ale čelia im všetci obyvatelia krajiny.

Vzhľadom na zhoršenú bezpečnostnú situáciu v Pakistane, odporca uviedol, že posudzoval mieru ochoty a schopnosti štátnych orgánov poskytnúť obyvateľom krajiny ochranu pred vážnym bezprávím, pričom v prípade navrhovateľa nebolo preukázané, že by mu štátne orgány takúto ochranu odopreli a tolerovali ohrozenie jeho bezpečnosti.

Štátne bezpečnostné zložky Pakistanu sú podľa odporcu dostatočne sformované natoľko, aby boli ochotné a schopné bojovať s extrémizmom a terorizmom v záujme zaistenia bezpečnosti každého obyvateľa krajiny, vrátane navrhovateľa. Miera individuálnej bezpečnosti každého obyvateľa krajiny je však rozdielna, v závislosti na tom, v ktorom regióne krajiny sa daná osoba nachádza.

Odporca v rozhodnutí uviedol, že azyl nie je univerzálnym nástrojom na poskytnutie ochrany pred bezprávím, ale ide o špecifický právny inštitút, ktorý je možné priznať len tej osobe, ktorá spĺňa zákonom stanovené podmienky, čo v prípade navrhovateľa nebolo preukázané, a teda jeho dôvody možno z hľadiska udelenia azylu považovať za irelevantné.

Podľa odporcu, navrhovateľ nespĺnil ani zákonom stanovené podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany. Uviedol, že napriek tomu, že napriek tomu, že krajinu pred parlamentnými voľbami zachvátila vlna nepokojov, v súčasnej dobe je situácia stabilizovaná a žiadne konflikty nedosahujú také rozmery, ktoré by bolo možné charakterizovať ako výrazný vnútroštátny konflikt a ktoré by pre navrhovateľa predstavovali

individuálnu hrozbu podľa definície vážnej ujmy. O vylúčení vážnej ujmy v prípade nedobrovoľného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu nasvedčuje aj jeho výpoveď, podľa ktorej v Pakistane nemal nikdy žiadne problémy so štátnymi orgánmi a taktiež sa nikdy nedopustil žiadneho trestného činu, za ktorý by mu mohol byť uložený trest smrti.

Odporca sa v rozhodnutí odvoláva na správy o krajine pôvodu, z ktorých vychádzal s uvedením zdroja a dátumu ich zverejnenia.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Navrhovateľ v odvolaní proti napadnutému rozsudku navrhol rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu v časti neudelenia azylu navrhol potvrdiť a rozhodnutie v časti neposkytnutia doplnkovej ochrany navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolací súd bol viazaný rozsahom odvolacích námietok uplatnených navrhovateľom a vzhľadom k tomu, že navrhovateľ sa s rozhodnutím o neudelení azylu uspokojil, čo napokon vyjadril aj v konečnom návrhu na potvrdenie rozhodnutia odporcu v časti o neudelení azylu, súd sa zameral sa len na posúdenie odvolacích námietok týkajúcich sa rozhodnutia odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Podstatou odvolacích námietok navrhovateľa bol nesúhlas navrhovateľa s vyhodnotením bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu, keď navrhovateľ odporcovi ako aj krajskému súdu vyčítal, že vychádzali zo správ, ktoré neodrážajú objektívnu situáciu v Pakistane.

Predmetné odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani rozhodnutia odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu v časti o neposkytnutí doplnkovej ochrany, bolo vydané v súlade so zákonom.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ nikdy neprezentoval, že by mu bol uložený trest smrti alebo že by mu hrozilo jeho vykonanie.

K hrozbe mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu odvolací súd udáva, že navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom nikdy neuviedol, že by bol objektom takéhoto zaobchádzania. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na správy o krajine pôvodu, ktoré sú obsahom spisu odporcu, podľa ktorých pakistanskí navrátilci-včítane neúspešných žiadateľov o azyl, nie sú objektom zlého zaobchádzania pri ich návrate do krajiny pôvodu, ich návraty sú realizované aj za pomoci medzinárodných organizácií.

K vážnemu a individuálnemu ohrozeniu života alebo nedotknuteľnosti navrhovateľa z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu odvolací súd udáva, že zo správ založených v spise vyplýva, že najmä v severnej časti krajiny vláda vedie ozbrojený boj s ozbrojencami Talibanu a že teroristické organizácie (Taliban, Al Kaida) organizujú teroristické - samovražedné atentáty, cieľom ktorých je aj civilné obyvatelstvo. Ako však vyplýva zo všetkých správ, ozbrojené konflikty s Talibanom sa uskutočňovali v podstate výlučne v severných provinciách Pakistanu, osobitne v oblastiach Swat a Buner. V prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu, ktorý síce pochádza z Kašmíru, môže sa však bezpečne vrátiť minimálne do provincií Pandžáb, Sindh, Baločistan, Islamabad, Azád Kašmír, kde bojové akcie neprebiehajú. Pokiaľ ide o teroristické - bombové útoky, ako to vyplýva zo správ o Pakistane, tieto sa uskutočňujú prevažne v hlavnom meste, resp. v niektorých väčších mestách (Rawalpindi, hlavné mestá provincií Pandžáb, NWFP),

teda nie na celom území Pakistanu. Je teda zjavné, že ak by sa navrhovateľ do Pakistanu vrátil a usídlil sa mimo uvedených území, či väčších miest, nebola by ohrozená jeho osobná integrita z dôvodu svojvoľného násilia nad mieru, ktorá je pre možnosť jeho návratu úmerná a prijateľná.

Odvolačí súd považuje za dôležité zdôrazniť, že zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd po doplnení dokazovania (správami z miesta bydliska navrhovateľa) uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Krajský súd rovnako aj odporca vychádzali zo správ, ktoré zhodne potvrdzujú že na území Pakistanu skutočne operujú ozbrojené zložky Talibanu, avšak ich pozície sú sústredené na severozápade krajiny a nie na severovýchode, kde navrhovateľ pred odchodom z krajiny žil.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že odporca okrem posudzovania bezpečnostných rizík návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu posudzoval aj mieru ochoty a schopnosti štátnych orgánov poskytnúť obyvateľom krajiny ochranu pred vážnym bezpráviem, pričom odvolací súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nebolo preukázané, že by mu štátne orgány takúto ochranu odopreli a tolerovali ohrozenie jeho bezpečnosti.

Na správnosti skutkových zistení odporcu o bezpečnostnej situácii v mieste posledného bydliska navrhovateľa, nemení nič ani tvrdenie navrhovateľa o všeobecne zlej situácii v krajine pôvodu, pretože všeobecné správy o jednotlivých výbuchoch a pokusoch o atentáty (na ktoré sa navrhovateľa odvoláva), neboli spôsobilé spochybniť správnosť zistení, že navrhovateľ pochádza z relatívne najbezpečnejšej časti Pakistanu a že pozície ozbrojených zložiek Talibanu sú sústredené na severozápade krajiny a nie na severovýchode, kde navrhovateľ pred odchodom z krajiny žil.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Pozornosti odvolacieho súdu tiež neuniklo, že navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku uvádza, že jeho strach z prívržencov Talibanu má prameniť z toho, že z toho, že jeho bratranec, s ktorým sa ukrýval mal byť zabitý prívržencami Talibanu. V dotazníku žiadateľa o azyl navrhovateľ uvádza, že malo ísť o jeho najstaršieho brata.

Uvedená nepresnosť však nemala vplyv na vyhodnotenie odvolacích námietok navrhovateľa, ktoré odvolací súd vyhodnotil za nespôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu, potvrdil rozhodnutie odporcu v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. októbra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová